

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/91/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818010701
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3818010701.4

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Janíka a sudcov JUDr. Petra Tótha a JUDr. Michala Antalu v trestnej veci proti obžalovanému X. L., nar. XX.XX.XXXX v X., trvale bytom I., P. XXX/XX, okres L., t. č. vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby Ilava, pre trestný čin zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 odsek 1, odsek 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 07. júna 2019 pod sp. zn. 3T/134/2018, na verejnom zasadnutí konanom v Trenčíne dňa 01. augusta 2019 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku s a odvolanie obžalovaného X. L. z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 07. júna 2019 pod sp. zn. 3T/134/2018 bol obžalovaný X. L. uznaný za vinného zo spáchania trestného činu zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 odsek 1, odsek 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 9.8.2018, v presne nezistenom čase od 07.00 hod. do 07.30 hod. v I., P. XXX/XX, v uzamknutom byte č. X na druhom poschodí, ktorý byt obvinený užíva, bránil v odchode z bytu svojej priateľke, poškodenej B. T. tak, že sa postavil pred dvere bytu, poškodenej bránil telom v odchode z bytu, na výzvy poškodenej, aby ju pustil z bytu, nereagoval, keď sa poškodená opätovne vydala k dverám, páchatel' ju rukami odstrčil až k záchodovým dverám, na opätovné výzvy, aby ju pustil von z bytu, nereagoval, keď sa poškodená opäť vydala k dverám, páchatel' ju chytil za vlasy, ťahal ju za vlasy, odhodil ju k záchodovým dverám, keď sa poškodená opäť rozbehla k dverám, odzadu chytil poškodenú a odtiahol ju od dverí, postavil sa pred dvere a telom jej bránil opustiť byt, keď sa poškodená opäť vydala k dverám a páchatel'a vyzvala, aby ju pustil z bytu, tak ju udrel dlaňou pravej ruky do oblasti ľavého líca a ľavého ucha, na čo poškodená spadla na zem, začala plakať a mobilným telefónom zavolała na linku 112, na čo páchatel' zobral kľúče od bytu a vyhodil ich z balkóna von, pričom poškodená bola v byte až do príchodu hliadky Obvodného oddelenia PZ v Nitrianskom Pravne, ktorá sa do bytu dostala kľúčmi od bytu, ktoré našli pred bytovkou, pričom páchatel' spôsobil poškodenej drobnú ranu, škrabance pri ľavom uchu, ktoré zranenia si nevyžiadali lekárske ošetrovanie.

Za to bol obžalovaný X. L. odsúdený podľa § 183 odsek 2 Tr. zákona s použitím § 37 písm. m) Tr. zákona, § 38 odsek 5, odsek 7 Tr. zákona na trest odňatia slobody vo výmere 66 (šesťdesiatšesť) mesiacov nepodmienečne. Na výkon trestu odňatia slobody bol obžalovaný podľa § 48 odsek 2 písm. a) Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože ho ihneď po jeho vyhlásení, teda včas, napadol odvolaním obžalovaný X. L. do výrokov o vine aj treste, ako aj proti konaniu, ktoré im predchádzalo. V písomnom odôvodnení odvolania prostredníctvom obhajcu (č. I. 302 až 305 a 306 až 307) uviedol,

že napadnutý rozsudok v celom rozsahu nepovažuje za správny a zákonný. Okresný súd napadnutým rozsudkom rozhodol prakticky v zhode so svojim pôvodným rozsudkom vyhláseným na hlavnom pojednávaní dňa 06.02.2019, ktorý bol zrušený uznesením Krajského súdu v Trenčíne pod sp. zn. 2To/27/2019 zo dňa 23.04.2019 z dôvodu, že vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení vzhľadom k tomu, že poškodená B. T. ako jediný priamy svedok v rámci odvolacieho konania uviedla, že skutkové okolnosti popísané v žalovanom skutku nie sú celkom pravdivé a v dôsledku toho vznikla potreba opätovne ju ako svedka vypočuť a prípadné vzniknuté rozpory v jej výpovediach sa pokúsiť odstrániť tak, aby bolo možné relevantne ustáliť skutkový stav veci. Za potrebné bolo potrebné podľa odvolacieho súdu doplniť dokazovanie aj (opätovným) výsluchom obžalovaného a prečítaním znaleckého psychologického posudku na osobu poškodenej B. T. z inej trestnej veci ako listinného dôkazu podľa § 269 Tr. poriadku, čo môže mať relevantný vplyv na skutkové zistenia a závery. Ďalej uviedol, že prvostupňový súd síce vykonal doplnenie dokazovania v naznačenom smere odvolacím súdom, ale opätovne nesprávne hodnotil všetky vykonané dôkazy a dospel tak k nesprávnemu záveru o skutkových okolnostiach popísaných v žalovanom skutku a následne k nesprávnemu právnemu posúdeniu žalovaného skutku ako trestného činu zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 odsek 1, odsek 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zákona. Uviedol, že v rámci dokazovania bolo preukázané, že podobné správanie bolo medzi ním a poškodenou bežné, keďže sú obaja vášnivej povahy a mali tzv. „taliansku domácnosť“ a podobné hádky sa v ich vzťahu vyskytovali často. V žiadnom prípade neobmedzoval osobnú slobodu poškodenej tak, ako sa mu to kladie podanou obžalobou za vinu. Poškodenú, ktorá meškala do práce a bola nervózna, sa snažil iba upokojiť a presvedčiť, aby ostala s ním doma, z čoho medzi nimi vznikla hádka, ktorá vyvrcholila vyhodením tabletu a kľúčov od bytu von oknom. Túto situáciu sa snažil riešiť tak, že chcel skočiť z balkóna po kľúče a vtedy ho poškodená vymkla na balkóne, neskôr volala na linku 112 a situáciu začala zveličovať, aby vyznela v jeho neprospech. Má za to, že sa súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní dostatočne nevysporiadal s predchádzajúcou výpoveďou poškodenej B. T. a jej doplnenou výpoveďou na hlavnom pojednávaní konanom dňa 07.06.2019, v ktorej uviedla, že obžalovaný jej žiadnym spôsobom nebránil byť opustiť, neobmedzoval ju na osobnej slobode. Naopak, byt bol stále zamknutý po hádke, ktorá sa strhla ráno, o ktorej okolnosti predtým nevytvrdela pravdu, pretože utrpelo jej „ego“ a mala na obžalovaného „nervy“. Poškodená sama napadla obžalovaného a vyšľahala ho zväzkom kľúčov, čoho dôkazom sú aj stopy na tele obžalovaného, viditeľné aj z fotodokumentácie, ktorá sa nachádza v trestnom spise a preto on tieto kľúče vyhodil z okna bytu von, keď byt bol dovtedy od predchádzajúceho večera uzamknutý kvôli psovi, ktorý sa nachádzal taktiež v byte. Nemôže sa preto stotožniť ani so skutkovým záverom súdu prvého stupňa v dôvodoch napadnutého rozsudku o tom, že byt uzamkol z dôvodu, aby poškodená nemohla byť opustiť a aby zostala s ním. On sa takto nikdy nevyjadroval. Kľúče od bytu vyhodil preto, lebo ho poškodená zbila a on jej chcel urobiť na oplátku niečo zlé. Poškodená ale nechcela telefonátom na linku 112 vyznieť v „zlom“ svetle, preto vypovedala predtým tak, aby to vyznelo v jeho neprospech. Ich vzťah je prsto takýto. Nie je pravdou to, čo tvrdí súd prvého stupňa v dôvodoch napadnutého rozsudku, že poškodená v opakovaných výsluchoch do hlavného pojednávania konaného dňa 06.02.2019 popisovala skutkové okolnosti v úplnej zhode, čo detailnejšie popisoval. Pritom prvostupňový súd si sám doslova dotvoril skutkový dej v tom, že on neodišiel z bytu cez noc. V takomto prípade by predsa nemal kedy po tom, čo sa stretol s poškodenou, prehrať peniaze na automatoch. V takomto kontexte nevytvrdel ani on ani poškodená. Pravdou je to, že hádka medzi ním a poškodenou vznikla po tom, keď poškodená nestíhala ísť do práce, doľahlo na ňu, že nemá peniaze na taxi a musela ísť autobusom. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obdobné hádky medzi nimi v minulosti boli bežné a bežné bolo medzi nimi i to, že si robili rôzne schválnosti. Poškodenú nikdy predtým tiež nezamkol. Poškodenej sa nikto nepýtal, či sa cítila byť obmedzená na osobnej slobode. Ju samu mrzí, že sa to takto hodnotí. Ona sama to takto nepociťovala. Má za to, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané naplnenie žalovanej skutkovej podstaty predmetného zločinu, predovšetkým pokiaľ ide o subjektívnu stránku - úmysel. Rovnako tak poškodená uviedla, že v minulosti mali hádky a i ona ho vymkla, keď chcel ísť hrať na automatoch, ale neuviedla, že by ju niekedy predtým aj on zamkol. Poškodenej sa nikto nepýtal, či sa cítila obmedzená na osobnej slobode. V danom prípade podľa jeho názoru teda nebola naplnená subjektívna stránka, keďže nekonal úmyselne a ku všetkému došlo v dôsledku obojstranného skratového konania. Po celé doterajšie konanie uvádza, že sa žiadneho násillia voči poškodenej nedopustil, práve naopak, on mal modrinu na bicepse ľavej ruky a škrabanec pod pazuchou pravej ruky, čo vyplynulo aj z fotodokumentácie. Ak by fyzicky na ňu útočil, aj z hľadiska štruktúry jeho tela a tela poškodenej, by to na nej muselo zanechať zjavné stopy. Poškodená priznala, že ho udierala zväzkom kľúčov, čo súd prvého stupňa nevzal do úvahy. Poškodená je hysterickkej povahy a preukazuje to aj znalecký posudok znalkyne PhDr. O. W. č. 1/2018 (z iného trestného konania),

z ktorého obsahu vyplýva, že poškodená je emočne nezrelá osobnosť s tendenciou k teatraľnému správaniu sa a zvýraznené sú u nej hysterické (histriónske) črty osobnosti s dramatickým zobrazovaním prežitých udalostí s manipuláciou svojho okolia, častým skresľovaním udalostí, vymýšľaním si a je u nej zvýšená pozornosť k podnetom zo strany okolia. Podľa jeho názoru je bez právneho významu, či daný posudok bol vypracovaný v tomto prípade v inom trestnom konaní. Podstatné je, že znalecký posudok bol vypracovaný v blízkom období pred žalovaným skutkom. Bagatelizovanie záverov tohto posudku prokurátorom i súdom prvého stupňa nie je na mieste, rovnako tak aj konštatovanie prokurátora v tom, že ide iba o „zdrap“ papiera. Potom vyvstáva otázka, kedy tomu tak nie je. Iba v prípade, keď je to v prospech druhej procesnej strany? Je evidentné, že i napriek vykonanému dokazovaniu prvostupňový súd ustálil rozhodné skutkové okolnosti nesprávne a nesprávne dospel k záveru o jeho vine. Uložený trest v napadnutom rozsudku je potom nezákonný a nespravodlivý a tým i celé jeho odsúdenie. Preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 odsek 1 písm. a) až f) Tr. poriadku zrušil v celom rozsahu a aby sám podľa § 322 odsek 1 Tr. poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju znovu prejednal a rozhodol, alternatívne podľa § 322 odsek 3 Tr. poriadku aby ho spod obžaloby oslobodil, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je trestne stíhaný, resp. tento nie je trestným činom a nebolo dokázané, že ho spáchal. Dodal, že vzhľadom na nesprávne zistený skutkový stav veci navrhuje doplniť dokazovanie v rámci odvolacieho konania jeho opätovným výsluchom a výsluchom poškodenej B. T. ako svedka z dôvodu, že po vykonaní hlavného pojednávania konanom dňa 07.06.2019 mu bol doručený do väzby list od poškodenej, v ktorom mu spontánne a doslovne píše, že ju celá vec mrzí a trápi, lebo je tam kvôli nej a dúfa, že jej to raz odpustí.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu právom konečného návrhu poukázala na správny a zákonný napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a navrhla, aby odvolací krajský súd rozhodol podľa § 319 Tr. poriadku tak, že odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietne.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu právom konečného návrhu poukázal na písomné dôvody odvolania, s ktorými sa i naďalej stotožňuje a preto navrhol, aby odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené v písomných dôvodoch odvolania a aby po zrušení napadnutého rozsudku bola vec vrátená súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie alebo nech odvolací súd sám v celom rozsahu obžalovaného spod obžaloby oslobodí.

Obžalovaný právom konečného návrhu na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu poukázal na písomné dôvody odvolania, stotožnil sa so všetkým, čo uviedol jeho obhajca právom konečného návrhu a súčasne (i písomne) vyjadril svoj postoj k svojmu doterajšiemu životu i k posudzovanej veci.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 odsek 1 Tr. poriadku a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odsek 3 Tr. poriadku, na podklade podaného odvolania, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené dňa 04.07.2019, vykonal dňa 01.08.2019 verejné zasadnutie a postupom podľa § 317 odsek 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť obžalovaným napadnutých výrokov o vine a treste, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a mohli by pritom odôvodňovať podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Tr. poriadku a uvedeným postupom zistil, že hoci odvolanie obžalovaného X. L. bolo podané oprávnenou osobou a včas, nie je dôvodné.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že konanie, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku bolo vykonané prvostupňovým súdom v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku a súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v takom rozsahu ako mal a mohol a vykonané dokazovanie v čase rozhodovania súdu prvého stupňa bolo aj podľa názoru odvolacieho súdu dostatočné pre rozhodnutie vo veci, keď prvostupňový súd, viazaný uznesením odvolacieho Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 23. apríla 2019 pod sp. zn. 2To/27/2019 doplnil dokazovanie v rozsahu, v akom ho pokladal odvolací súd za potrebné vykonať. Súd prvého stupňa procesne správne vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci a tieto správne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 odseku 10 a 12 Tr. poriadku, bez opomenutia všetkých platných zásad trestného konania (vrátane zásady „in dubio pro reo“, t. j. v pochybnostiach v prospech obžalovaného) a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Súd prvého stupňa svoje skutkové zistenia správne oprel, aj napriek tomu, že obžalovaný X. L. na hlavnom pojednávaní

vyhlásil, že je nevinný a zároveň ku skutku uvádzal skutočnosti, ktoré mali potvrdzovať to, že sa žalovaný skutok nestal, o svedeckú výpoveď poškodenej B. T., podporne aj o výpovede svedkov N. C. W., T. W., a svedka Bc. G. Y., zvukový záznam z oznámenia poškodenej na telefónnu linku 112 z inkriminovaného času, relevantné listinné dôkazy, o vierohodnosti ktorých dôkazov nie sú žiadne pochybnosti a rovnako ani o zákonom spôsobe ich zabezpečenia a vykonania. Pokiaľ išlo svedecké výpovede poškodenej B. T., je pravdou, že táto svoju pôvodnú výpoveď, ktorou bez akýchkoľvek pochybností usvedčovala obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku, zásadne zmenila (v prospech obžalovaného) prakticky až v rámci odvolacieho konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 2To/27/2019, prvostupňový súd však správne a logicky v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil, prečo neuveril jej zásadne zmenenej výpovedi, ktorú potom pokladal za účelovú, v snahe pomôcť obžalovanému, s čím sa i odvolací súd plne stotožnil a odvolacie námietky obžalovaného v tomto smere preto nebolo možné akceptovať. Skutočne je neprijateľným záver o tom, že by si poškodená B. T. vymyslela v podrobnostiach všetky skutkové okolnosti, o ktorých spontánne a bez ovplyvňovania inou osobou predtým vypovedala, a ktorými usvedčovala obžalovaného a súčasne je potom neprijateľným i záver o pravdivosti jej tvrdení v tom, že klamala vo svojej predchádzajúcej výpovedi, pričom poškodená ani sama nevedela logicky vysvetliť zmenu vo svojej výpovedi. Na tomto fakte nič nemení ani obsah znaleckého posudku ohľadne psychologického profilu poškodenej, ktorý ako listinný dôkaz podľa § 269 Tr. poriadku (znalecký posudok z iného trestného konania) v kontexte s ostatnými vykonanými dôkazmi správne procesne súd prvého stupňa vykonal a tento vyhodnotil, pretože ani podľa názoru odvolacieho súdu nie je schopný tento dôkaz relevantne podporiť obhajobu obžalovaného a ani vyvrátiť usvedčujúce dôkazy, ktoré podľa názoru odvolacieho súdu nepriamo podporuje i ďalší vykonaný dôkaz - výsluch svedkyne Y. Q. R.. Svoje skutkové zistenia súd prvého stupňa dostatočne podrobne, vecne správne a presvedčivo odôvodnil v napadnutom rozsudku a na ich podklade správne zistil, že obžalovaný X. L. spáchal skutok spôsobom uvedeným vo výroku napadnutého rozsudku.

Odvolací súd po preskúmaní veci, vzhľadom na uvedené dôvody dospel k záveru, že súd prvého stupňa preto dôvodne neakceptoval obhajobné tvrdenia obžalovaného, keďže boli jednoznačne vyvrátené vyššie uvedenými a usvedčujúcimi dôkazmi, ktoré dôkazy na seba logicky nadväzujú, vzájomne sa podporujú a vytvárajú tak ucelenú reťaz dôkazov, ktorá nepochybne preukazuje to, že sa žalovaný skutok stal tak, ako je popísaný v napadnutom rozsudku a že jeho páchatelom je obžalovaný X. L.. Odvolacie námietky obžalovaného uvedené v jeho odvolaní neboli preto spôsobilé odôvodniť zmenu vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a odvolací súd ich nepovažoval za dôvodné a neakceptoval ich.

Vychádzajúc zo správne zisteného skutkového stavu súd prvého stupňa nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaného X. L. zhodne s obžalobným návrhom ako trestný čin zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 odsek 1, odsek 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. d) Tr. zákona, pričom svoje závery aj v tomto smere v napadnutom rozsudku tiež podrobne a zákonu zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil. Na druhej strane súd prvého stupňa správne vyhodnotil a relevantne odôvodnil z trestnoprávneho hľadiska vzťah obžalovaného a poškodenej ako osoby, ktoré nie sú osobami blízkymi, s čím sa v celom rozsahu stotožnil i odvolací súd, a preto súd prvého stupňa potom správne ako ďalší kvalifikačný znak neuznal písm. d) ustanovenia § 183 odsek 2 Tr. zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písm. c) Tr. zákona. Odvolací súd dospel teda nielen k rovnakým skutkovým zisteniam, ale aj k rovnakým právnym záverom ako súd prvého stupňa, preto ani v tomto smere nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku. Odvolacie námietky obžalovaného uvedené v jeho odvolaní, ktoré vo svojej podstate sú len opätovne opakovaním jeho obhajobných námietok prednesených už pred súdom prvého stupňa a s ktorými sa tento dostatočne a vecne správne vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku, neboli spôsobilé odôvodniť zmenu vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a právnomu posúdeniu konania obžalovaného súdom prvého stupňa, preto ich odvolací súd nepovažoval za dôvodné a neakceptoval ich. Rovnako tak odvolací súd nepokladal za dôvodné akékoľvek doplnenie dokazovania tak, ako sa toho obžalovaný domáhal v rámci odvolacieho konania s poukazom na to, že obžalovanému bolo v rámci doterajšieho konania umožnené v dostatočnom rozsahu realizovať svoje procesné práva. Vo veci opakovane viackrát vypovedal a rovnako tak vo veci viackrát vypovedala i poškodená B. T.. Dôvody, o ktoré opieral obžalovaný svoj návrh na doplnenie dokazovania opätovným výsluchom poškodenej ako svedka sú v podstate zhodnými dôvodmi, pre ktoré bolo už raz doplňované dokazovanie pred súdom prvého stupňa. V podrobnostiach odvolací súd poukazuje na vecne správne odôvodnenie napadnutého rozsudku tak vo vzťahu ku skutkovým zisteniam, ako aj k právnomu posúdeniu konania obžalovaného, s ktorými sa odvolací súd stotožnil. Odvolací súd pre úplnosť uvádza, že hodnotenie dôkazov procesnými stranami,

ktoré vedie procesné strany k iným skutkovým a právnym záverom, odlišným, hoci i diametrálne od záverov súdu, nie je pochybením v rozhodovacej činnosti súdu, pokiaľ jeho skutkové i právne závery sú logické a presvedčivé. Rovnako tak nie je pochybením súdu ani to, keď na každú nastolenú a otvorenú otázku procesnou stranou nie je daná vždy odpoveď, pokiaľ sa súd náležite vysporiadal s relevantnými otázkami, ktorých zodpovedanie je nevyhnutné pre náležité objasnenie skutkového stavu veci a jeho právne posúdenie. Odvolací súd uvádza, že v posudzovanom prípade nie sú žiadne relevantné nejasnosti tak o skutkových ako i právnych zisteniach a záverov, na podklade už konštatovaného správne a zákonne vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa.

Pochybenie zo strany súdu prvého stupňa nezistil odvolací súd ani vo výrokoch o uloženom treste odňatia slobody a o spôsobe jeho výkonu. Trest odňatia slobody uložený obžalovanému vo výmere 66 (šesťdesiatšesť) mesiacov, s identifikáciou jednej priťažujúcej a súčasne tým prevažujúcej okolnosti / § 37 písm. m) Tr. zákona/, ktorú správne v zmysle § 38 odsek 6 Tr. zákona ale nezohľadnil postupom podľa § 38 odsek 2, odsek 4, odsek 8 Tr. zákona, keďže obžalovaný spáchal opätovne zločin, čo viedlo k obligatórnej aplikácii ustanovenia § 38 odsek 5 Tr. zákona, ktorou sa zvýšila dolná hranica zákonnej sadzby (§ 183 odsek 2 Tr. zákona - 3 až 8 rokov) na 66 mesiacov. Správne bolo aj zaradenie obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody súdom prvého stupňa podľa § 48 odsek 2 písm. a) Tr. zákona do najmiernejšieho ústavu na výkon trestu odňatia slobody, pričom iné, možné aj prísnejšie zaradenie podľa § 48 odsek 4 Tr. zákona ani podľa názoru odvolacieho súdu v posudzovanom prípade nie je nevyhnutné. Takto uloženú trestnoprávnu sankciu obžalovanému aj odvolací súd považuje za konformnú s očakávaným účelom trestu podľa § 34 odsek 1, odsek 3 a odsek 4 Tr. zákona a je skutočne dostatočná aj z hľadiska vyjadrenia morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou. Uložený trest obžalovanému zohľadňuje všetky zistené okolnosti prípadu, konkrétny stupeň závažnosti spáchaného trestného činu, zistené pomery obžalovaného a možnosti jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie.

Odvolací súd teda nezistil žiadne zákonné dôvody na zmenu napadnutého rozsudku v prospech obžalovaného na podklade jeho odvolania ani vo vzťahu k výrokom o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu, preto ani v tomto smere odvolacie námietky obžalovaného takisto neakceptoval.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa rozhodol na základe náležite zisteného skutkového stavu veci a v súlade so zákonom, preto odvolanie obžalovaného X. ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.